

Kinh Tăng Chi số 181

Kalama tri ân dh annguyen.msg & anhln417 ghi chép.

[25/08/2022 - 10:06 - annguyen.msg]

Hôm nay chúng ta học kinh 86, trong kinh Đức Phật dạy rằng khi bị mắc vào 6 trở ngại sau đây thì không thể nào chứng Thánh được, không bước vào quyết định tánh trong thiện pháp thì không thể nào chứng Thánh được. Đây là cách nói trong Kinh, Quyết Định Tánh trong Thiện Pháp, Chánh Pháp, có nghĩa là chứng Thánh, tối thiểu là Tu Đà Hoàn. Đầu tiên thì trong bản tiếng Việt để chữ thành tựu, rất là khó hình dung, tức là nói về chuyện không nên có mà dùng chữ thành tựu thì cũng hơi khó hiểu, thôi thì mình sẽ dùng ngôn ngữ bình thường.

Đức Phật nói về 6 trở ngại mà một người mắc phải sẽ không thể nào chứng Thánh được, không thể đi xa trong Phật Pháp được. Thứ nhất là người bị ngăn trở bởi nghiệp chướng, ở trong room này bà con người Việt Nam hay nghe chữ nghiệp chướng này thường lắm, hay nói là coi như chuyện này là chuyện nghiệp chướng, mình nói nhưng mình không hiểu đúng nghĩa chữ nghiệp chướng như là trong kinh nói, chẳng hạn: " cái đó là nghiệp chướng của tôi, tôi phải trả thôi".

Trước khi nói rõ về điều này thì tôi nói thêm về một vấn đề, đó là có 4 hạng người đến với Phật Pháp. Hạng đầu tiên là Ugghātitaṇṇu - là hạng người chỉ nghe 1 câu là đắc. Hạng thứ 2 là Vipacitannu - là hạng phải nghe trọn một pháp thoại mới đắc. Hạng thứ 3 là Neyya - là hạng phải được hướng dẫn tu tập từng bước mới đắc. Hạng thứ 4 là Padaparama - là hạng tối đa chỉ dừng lại ở mức chữ nghĩa bài vở. Thì ở đây khi nói không thể đi xa trong Phật Pháp là sao?

Khi nhìn vào 4 hạng trên đây thì hạng đầu tiên như Ngài Xá Lợi Phất hay là nhiều vị khác trong thời Đức Phật.

Có một vị quan đại thần đang đau buồn kinh khủng lắm, vì người ái thiếp của ông mới vừa mất, vì thương quá không chịu nổi muốn điên lên được, thì Đức Phật Ngài nhìn thấy ông Ngài chỉ đọc có 4 câu kệ thôi. " Thương yêu sanh ra lo sợ, thương yêu sanh ra sầu muộn, Khi người không còn thương yêu nữa, Cũng không còn lo âu, sầu muộn." Thì ông quan đại thần nghe như vậy lập tức đắc quả A la hán liền tại chỗ. Nếu là mình thì làm sao mình có thể đắc đạo được, nhưng riêng ông quan đó thì nghe câu do thương yêu sanh ra đau khổ, không còn thương yêu nữa thì không còn âu lo sầu khổ, ông nghe như vậy lập tức ông hiểu ngay đến lý Tứ đế và 12 duyên khởi. Tức là ông thấy ngay đến 2 giáo lý sâu sắc đó. Tức là giáo lý nền tảng.

[27/08/2022 - 08:25 - annguyen.msg]

Hạng thứ hai là hạng Vipacitannu, ví dụ như là những người họ phải nghe cả một thời Pháp dài thì họ mới đắc, nhưng cũng không có gì mệt mỏi cho họ lắm vì tôi cho 1 bài Pháp dài tối đa như trong kinh thì khoảng 1 tiếng đồng hồ là họ phải đắc thôi. Nhưng họ không bằng hạng thứ 1, chỉ nghe 1 câu thôi. Như Ngài Xá Lợi Phất nghe 1 câu ngắn mà cực kỳ tối nghĩa, mơ hồ: " Vạn pháp do duyên sinh, vạn pháp do duyên diệt. Đức Thế Tôn đã nói rõ duyên sinh và duyên diệt ấy." Vừa nghe xong là Ngài đắc. Hoặc như Ngài Bāhiya: " Này Bāhiya, thấy chỉ là thấy, nghe chỉ là nghe, người ném đưng chỉ là người ném đưng, suy tư chỉ là suy tư. Ở đây chỉ có sự có mặt của các căn các trần chứ không có người nào nhận biết các căn các trần, căn trần là vô ngã, đời sống chỉ là sự gặp gỡ của căn và trần thôi." Nghe như vậy là Ngài tắt vô trong gốc cây bên lề đường ngồi nhắm mắt 3 giây thôi là đắc liền tức thì. Còn hạng thứ 2 là phải nghe nguyên một bài pháp dài.

Còn hạng thứ 3 Neyyo, thì hạng này cần phải hướng dẫn cạo đầu, đắp y, mang bát, đi đứng nói năng sinh hoạt chừng mực theo lễ theo phép của Sa Môn, hướng dẫn 1 ngày, 2 ngày, 1 tháng, 2 tháng, 1 năm, 2 năm....nhiều năm...từng bước vạch rõ cái này nên, cái này không nên, phải phát triển cái này, phải chỉnh sửa cái này, cái này phải thêm, cái này phải bớt, một thời gian dài như vậy, nhưng phải nhớ là dài hay ngắn là tùy người, có người mất 3 tháng 6 tháng, có người 1 tháng 2 tháng, có người 5 năm 10 năm, có người 5, 7 chục năm. Nhưng đều xếp vô hạng Neyyo là vì một thời pháp là không đủ với hạng người này. Phải hướng dẫn kèm cặp, chữ Neyya có nghĩa là hướng dẫn kèm cặp.

Hạng thứ tư là hạng kém nhất, Padaparamo. Paramo có nghĩa là maximum, tối đa. Pada có nghĩa là chữ nghĩa, từ chương. Hạng này chỉ dừng lại tối đa ở chữ nghĩa từ chương thôi, chứ hạng này là

không có tài nào mà đắc được. Bậy mà có đem lên núi rồi đào hang nhét vô đó khóa cửa hang lại trong đó 80 năm nữa cũng không có đắc. Cái hạng thứ tư này gọi là không thành tựu được Quyết định tánh trong thiên pháp là vậy đó.

[05/09/2024 - 02:51 - anhln417]

Chép tiếp từ 7'13s

Quyết định tánh là sao? NIYAMATA (ko nghe rõ – ko chắc chắn) có nghĩa là sao ta? NIYAMTA có nghĩa là ko có thể quay lui dc nữa, không có thể tụt lùi được nữa. Như vậy thì chỉ có bậc thánh, bậc Tu Đà Hoàn trở lên. Còn chúng ta, các thiện pháp của chúng ta ko thể nào NIYAMATA được. Các thiện pháp của chúng ta chưa đến mức 'không thể quay lui'. Có nhiều lí do lắm. Ai lấy cái cây gỗ vào đầu cái bong rồi mình khùng rồi mình.. mất pháp (?) là coi như xong, đừng nói như bữa nào quý vị ghét tui thì gỗ cái là xong luôn. Đó là khùng, Còn thứ 2 là chỉ cần mình tác thử 1 cái là mình qua cõi khác là mình trở thành Hồi giáo, Ấn giáo, Thiên chúa giáo gì thôi đó là xong, phải không. Đó, 1 là bị tâm thần. 2 là bị chết . Cái thứ 3 là khi mình bị 1 cái cảm dỗ thử thách nào đó mà nó quá sức chịu đựng của mình thì mình có thể bỏ đạo. Nhớ nha, phạm phu mình thấy ghê lắm. Chưa kể là bản thân mình bữa nay mình thờ phật, nói pháp, làm lung tung. Tồi về nó mắc chứng khùng chứng điên gì ai mà biết. Nó nằm nó nghĩ tâm bậy tâm bạ, hoang mang, nghi hoặc, rồi tự có các thắc mắc mà không giải quyết được. Thế là trong vòng 3 giây nó mắc phải tà kiến nghiêm trọng rồi đó. CHỈ có trời biết. Nhớ nha. Vậy nên mình chưa đạt được cái NIYAMATA gọi là (... ko nghe rõ) thiện pháp. Thiện pháp của mình cứ on-off vậy đó. (... ko nghe rõ)

Cho nên chữ tăng – chư tăng thường hay có nhiều nghĩa. Tăng hành chánh và tăng bản thể. Tăng hành chính có nghĩa là các vị tỳ kheo cạo đầu đắp y, y bát đầy đủ, sống sinh hoạt. Trường hợp đó gọi là tăng hành chính (?). Tức là làm tăng, có tu hành giới luật trong sạch, có y bát trang nghiêm nhưng mà vẫn ở mức tăng hành chánh thôi, có nghĩa là thấy vậy mà bên trong chưa chắc vậy.

Còn loại tăng thứ 2 là tăng bản thể, tức là các bậc thánh đầu là cư sĩ. Thế nào trong zoom này cũng có người đơ đơ, thắc mắc 'Kinh nào nói cư sĩ là thánh mà cũng là tăng?'. Dễ ẹc. Quý vị mở dùm quyền kinh nhật tụng phần (.ko nghe rõ) , Ở đây không nói tăng tục nam nữ gì hết mà chỉ nói 4 tầng thánh sơ nhị tam tứ quả là đệ tử tinh văn của Thế Tôn, không hề nói đến hình thức, giới tính, đời đạo. CHỈ nói đến 4 tầng thánh thôi được gọi là tăng bản thể.

Thì 1 người đã chứng được quả vị Tu Đà Hoàn thì không có cách gì mà quay lui được trong 2 việc. Thứ nhất là (... ko nghe rõ) sắp sửa chúng ta sẽ học bên dưới. Chắc chắn chúng tôi sẽ đem vào quyền thiên môn nhật tụng của Kalama. Bộ đó 2 tập, bữa nay đã 800 trang rồi, mình thêm 200 trang nữa là 1000 trang, mình in 1 bộ 2 tập. Trong đó gồm các bài kinh mà mình lựa khi bà con liếc vào thì nhanh chóng rút ra được bài học giáo lý. Chứ kinh nào cũng châu ngọc hết nhưng mà kẹt chỗ có những bài giảng cho 1 đối tượng đặc biệt nào đó mà cách nghĩ của họ không phổ biến lắm, thì thôi. Còn chúng tôi lựa những bài mà tôi thấy rất gần với mình vì dụ bài kinh Kalama, kinh (... ko nghe rõ), gần với phần đông cách nghĩ của đại chúng. Còn với những bài kinh quá đặc biệt cho đối tượng đặc biệt với cách nói đặc biệt, thì đem ra bà con đọc thì cũng sẽ thấy dôi. Bà con mình đọc mà thấy khó thì sẽ trốn mất.

Cho nên bậc Tu Đà Hoàn ân đức như biển lớn. Vì trong kinh ghi rõ thánh nhân là thế giới bất khả tư nghị không thể nói rõ. Trên đời có 3 loại người. Hạng thứ nhất là dễ ước lượng. Thứ 2 là khó ước lượng. Thứ 3 là không thể ước lượng. Ước lượng là cân đong đo đếm ấy. Hạng thứ 1 là người làm ác, sống ác, nghĩ ác, nói ác, gọi là người dễ ước lượng, Vì thấy là sao thì nó là vậy. Hạng thứ 2 là khó ước lượng, là những người phạm mà có tu hành. Mình cũng thấy họ đi kinh hành, bố thí, giữ giới, phục vụ,...nhưng mà trời biết trong đám đó ai là Phật Tử tương lai, Độc Giác tương lai, Thịnh Văn tương lai,..mình không biết vì thế giới phạm phu có 2. Thứ nhất là loại phạm phu đui mù (tên...) là loại ko biết thiện ác gì hết. Thứ 2 là (... nghe k rõ) thiện phạm phu, loại này khó ước lượng vì mình thấy họ như vậy mình ko biết họ có phải là Bồ Tát,... không. Riêng hạng thứ 3 là không thể ước lượng là các bậc thánh. Riêng hiểu biết của các ngài về trạng thái niết bàn là mình chịu chết. Mình không thể nào hình dung ra được sự an lành của các vị tăng thánh Tu Đà Hoàn, chưa nói các tầng cao hơn. Tự dung thấy ngài cũng bệnh hoạn xanh lè vậy đó, vật vờ vậy đó, mà tự dung thấy ngài xếp bằng lại, nhắm mắt lại, Kể cả Phạm Thiên có thần thông họ cũng (..) lỗi với ngài. Thấy ngài xếp chân nói ngài quán vô thường. Thí dụ ngài niệm thân, niệm thọ, niệm tâm, niệm

pháp, niệm các đề mục mà trước đây ngài đã đắc đạo. Thì trong đúng 3 nốt nhạc thì ngài nhập vào Tâm thánh quả, rồi trong tâm đó ngài chỉ biết cảnh niết bàn thôi. Ngài an lạc suốt 1-2 tiếng, 1-2-5-7 ngày, an lạc tuyệt đối. Trong thời gian đó 1 vị Phạm thiên Đế Thích, long chủ, thần thông uy lực bằng trời, nếu không phải bậc thánh với nhau, thì dùng cái tha tâm thông không thể nào dò được tâm của ngài Tu Đà Hoàn lúc đó, biết ngài còn sống nhưng ko biết dc cảnh niết bàn. Dù người phạm phu lúc đó dù có đắc (...) thông đi chăng nữa, thì làm sao hiểu được tâm của vị Tu Đà Hoàn lúc đó. Các vị tướng tượng được không? Có tha tâm thông cũng k biết được ông thầy này đang an trú trong cái gì, đang biết cái gì mà đang diễn ra. Còn phạm mà. Vậy nên thánh nhân là không thể nghĩ bàn, không thể đo đếm.

Quay lại bài giảng, tôi giảng về (...) tánh, không có thoái lui, thụt lùi trong thiện pháp. Đức Phật dạy có 6 trở ngại sau đây mà nếu mắc phải không có thành tựu được quyết định của Tâm trong thiện pháp, tức là ko có chứng thánh đó. 6 trở ngại đó là gì?

Đầu tiên là nghiệp chướng. Nghiệp chướng ở đây là (... k nghe rõ), là chỉ 5 tội đại nghịch gồm giết cha, giết mẹ, giết La Hán, làm thân Phật chảy máu, chia rẽ tăng. Nếu đã mắc 1 trong 5 là phải trả liền trong kiếp kế, gọi là nghiệp vô gián. Người mắc vào 1 trong 5 tội này gọi là mắc vào nghiệp chướng, giống như trong kinh (...) ghi rõ. Vua A XÀ THẾ đáng ra đã chứng Tu Đà Hoàn từ đời Phật, nhưng vì mắc tội giết cha cho nên vua không có cách nào giác ngộ được giáo pháp hết. Vì cái nghiệp nặng quá nó ám. Người thế gian không học giáo lý nghe như thế này họ không hình dung được. Mình làm bậy mà tạm quên nó đi thì sáng suốt trở lại còn mình bị giăng xé tri xéo bởi 1 ám ảnh nào đó thì sẽ ngu thiệt. Đó là quan điểm của thế gian. Nhưng trong quan điểm phật giáo lại khác. Chỉ riêng ai mắc 1 trong năm tội này thì do ác nghiệp nặng quá. Thứ 2 chính là vì nó nặng quá nên nó ám tâm lí mình cả đời không yên. Như các tội khác làm xong thì mình còn quên đi nhưng các tội này cả đời không có lúc nào yên. Vậy nên về mặt tâm lí chúng ta không có làm ăn được gì hết. Còn về mặt báo ứng, vì nó nặng quá, nó làm cho cả thân và tâm sinh lí của ta nặng nề. Hồi mẹ tôi mất, thầy Hộ Giác mất, đó là 2 người mà lúc mất tôi nghe mệt trong thân xác. Thường người ta chỉ thấy mệt tâm thôi, nhớ lại thì mình hơi se sắt hơn chút, nghĩ tới hơi có dao động 1 chút, buồn buồn, hơi sốc, hơi chán nhưng như vậy là bình thường.(mặt tâm lí). Có người nói tôi già đi, là do chưa cạo râu, bữa nay tính cạo tóc mà không mang đồ hớt nè. Nhưng mà riêng cái tang của mẹ và thầy tôi, tôi mệt cả tâm lí và thể xác. Mỗi lần tui nhớ tới 2 cái người đó, tôi mong ước gì đây là ác mộng. Hồi họ còn sống sao mình tro tro mà tới lúc họ mất mới biết mình thương họ thiệt, thương lắm. Kì lắm, ước ao đi tới chỗ đồng người thấy họ trong dòng người, tui chạy xuống tui quỳ dưới đất cũng quỳ. Nó mệt cả thể xác. Thì may chỉ là sự nhớ thương nó ám lên cả thân xác, nói chỉ là chuyện giết.. Thương mẹ mà mẹ mất, cái tang của mẹ mà làm mình mệt như vậy. Quý vị tướng tượng xuống tay mà giết thì mình có yên hay không. Nghĩ đi. Vậy nên các tội này mà mắc vào 1 trong 5 thì không có cách nào ngóc đầu lên được. Phải đi trả cho hết cái nghiệp đó thì may ra. Còn mà chưa trả xong 5 tội này gọi là đại nghịch, nghiệp chướng.

Cái thứ 2 là cái phiền não. Phiền não thì nhiều, nhưng gom chung lại thì trong tất cả các phiền não cái mà nặng hết thảy là tà kiến. Người không có giới giống người què. Người không có giáo lí giống người đui. Người có tà kiến thì như người điên. Tại giới là phương tiện người tu nên không có giới thì như què. Nhưng vẫn lết được. Không biết giáo lý thì như mù nhưng ít ra vẫn có lối giải quyết. Cứ nằm bên đường la làng, nói rõ nhà mình ở đâu, mình khát nước,... thì cũng có người cứu. Nhưng riêng tà kiến thì giống như người mất trí, người điên thì chỉ có trời cứu thôi. Người điên rồi thì vô phương. Cho nên phiền não thì có nhiều nhưng nổi bật là tà kiến (.. tên pali k nghe rõ), chấp 1 cách ngoan cố lì lợm không cách nào sửa đổi. Tà kiến đó gọi là phiền não chướng (??) Dù tham sân si gì đi nữa cũng k bằng tà kiến. Gồm có thường kiến và đoạn kiến là hiểu sai. Cái thường kiến sửa đượcj, như là tin vào cái tôi, tin vào cõi vĩnh hằng, tin vào đấng nào đó,... thì sửa được. Nhưng nặng nhất là đoạn kiến (tà kiến cố định) là có 3 cái. 1 là vô hành kiến cho rằng không có thiện ác, thích thì làm ko thì thôi không có báo ứng. 2 là vô nhân kiến, là cho rằng mọi sự ở đời là ngẫu nhiên mà có, không có tác động của nhân duyên gì cả. 3 là vô hữu kiến (..), là phủ nhận triệt để, rớt ráo, hoàn toàn, tuyệt đối những gì mà mình ko hiểu, ko thấy, ko chứng minh được thì cho là không có. Chẳng hạn như tui không biết chữ, ko biết gì hết, thì làm sao tui có thể hình dung ra được hiện hữu của chiếc máy bay, thế là tui phán không có gì có thể bay lên trời, nhất là khi nso nặng mấy trăm tấn.

Trong khi cục đất 100gr không có cách nào nó bay lên trời được. Bây giờ tấn kim loại mấy trăm tấn bay trên bầu trời nhiều tiếng, nếu lấy não trạng người không biết chữ thì họ hiểu thế nào đây. Dựa vào cái biết của mình để phán rằng tôi phủ nhận mọi thứ tôi hiểu, ko thấy, ko chứng minh được thì cách đó quá nguy hiểm. Vậy mà có đó, Người ta nhân danh khoa học, tri thức, thái độ con người tiến bộ, họ phủ nhận những thứ mà họ không cách nào hiểu được, chứng minh được, Ví dụ kiếp trước kiếp sau, luân hồi báo ứng, sự chứng đắc của các bậc thánh nhân, và cứu cánh niết bàn. Đây là những cái mà không thể nào chứng minh cụ thể rõ ràng có thể sờ đụng. Họ không chứng minh được nên phán rằng không có. Cái gì không thấy không chứng minh được thì cái đó không có thật. 3 cái này là tà kiến cố định (tiếng Pali..) Mặc 3 cái này thì trời cứu. Và bên văn Hán tạng có 1 câu mà các vị cũng cần suy nghĩ. ‘Ninh chấp hữu như Tu Di sơn. Mạc chấp vô như giới tử’. Ninh chấp hữu như Tu Di sơn nghĩa là tà kiến của mình bự như núi Tu Di, tưởng tượng như đỉnh Everest cũng ko sợ bằng mắc vào đoạn kiến

Kết đoạn 29’03

[08/09/2024 - 07:36 - anhln417]

Giới tử ở đây nghĩa là cái hạt cải. Thà là thường kiến to như ngọn núi còn đỡ hơn là đoạn kiến của mình nhỏ như hạt cải. Người đã không tin gì hết thì rất đáng sợ, việc gì nó cũng dám làm. Đứa kia tuy là tin có cái tôi thường hằng bất biến, có 1 cõi vĩnh hằng thường hằng bất biến, tin có 1 đấng chí tôn vô thượng nào đó, thì ít ra nó còn biết làm lành lánh dữ. Còn riêng đã mắc vô đoạn kiến rồi thì còn tệ hơn con thú nữa. It ra con chó con ngựa còn có nghĩa có tình, mặc dù nó không biết cái gì thiện ác kiếp trước kiếp sau. Còn người đoạn kiến thì cực kì nguy hiểm vì sao, vì không có phải chịu trách nhiệm vì những gì họ làm, trong khi đó lại còn được gia cố bởi trí khôn của 1 con người. Biết tôi nói trong zoom có hiểu không ta?

Cái con thú con cạp nó ghê thật á mà nó đi kiếm mồi thôi, mình mà khuất tầm mắt nó là oke. Còn cái con người mà đã đoạn kiến rồi á thì nó không có sợ tội, mà nó còn cộng thêm trí thông minh của con người nữa. Quý vị tưởng tượng đi. 1 thằng sát nhân mà có con dao bén trong tay thì mức sát thương, độ nguy hiểm còn đến mức nào. Con thú như con cạp, con voi rừng, con trâu rừng ớn thiệt mà không có trí khôn, tầm hoạt động đến đâu thì nó stop tới đó. Còn con người mình á cộng với trí khôn thì không biết cái tầm nó tới đâu, vì nó có thể nghĩ ra chuyện động trời, có thể chết 1-2 triệu người. Đó cái trí thông minh con người đó. Đọc sử thế giới sẽ thấy. Có những cái đầu mà ngồi nghĩ ra cách giết người phải triệu á, ít thì k thấy sướng cái tay. Cái loại đó gọi là (... Pali) – tà kiến cố định, sửa không được.

Có những cái chi tiết nó hơi phong thần so với quý vị, nên tôi không kể, đó là cảnh giới rành riêng cho những người tà kiến cố định. Nói ra đây thì bà con thấy đạo Phật phong thần quá bỏ đạo mà đi thì uổng. Tôi có quan điểm, cái gì trong kinh điển mà tôi chưa hiểu hết thì tôi bỏ qua 1 bên chứ tôi không ngồi nghĩ tầm bậy tầm bạ rồi hoang mang các chỗ khác. Cái nào mà tôi thấy quá cái sức của mình tôi để qua 1 bên mình đi nghiên cứu chỗ khác. Còn cái kia bữa nào quờn quờn thì mình quay trở lại. Chứ còn đặng này mình nhét zô mình thấy cái đó mình không vừa ý mình mình rang vô, ráng kinh Phật này nọ..(k nghe rõ)

Rồi cái thứ 3 nó gọi là (tiếng Pali..) – có nghĩa là họa đó, là chướng, nghiệp chướng, phiền não chướng. Bản dịch thầy Minh Châu là Dị thực – chín muối. Chữ thực là chín muối, còn chữ dị thì .. tại sao nói tới tôi lại lỗi Kalama ra. Vì Kalama tuy là chỗ tu thiền nhưng tôi vẫn thiết tha mong 1 ngày mỗi khóa tu tôi về tôi mong có ít nhất 1 giờ về giáo lý, sẵn tôi bàn về những khái niệm mà quý vị nghe như vẹt nghe sấm mà không hiểu gì hết. Dị thực – Thực là chín mùi, chín rục. Vậy tại sao có chữ Dị đây. Là bởi vì chữ (pali..) có nghĩa là đặc biệt, cá biệt. Họ dịch sát...1 đoạn thầy nói về dịch kinh điển.

Kinh Phật mà đọc trong mỗi ngôn ngữ sẽ cho ta cảm thức khác nhau. Yeah, cái trình độ văn hóa chữ nghĩa của quý vị là 1, quý vị kiến thức càng nhiều toán lí hóa văn sử địa âm nhạc.... thì hiểu kinh Phật càng khác so với người khiêm tốn chữ nghĩa. Nghe 1 bài vọng cổ mình cho là nhà quê nhưng tên tiên sĩ văn học nghe có thấm thía riêng, tiêu hóa riêng. Anh nhà quê nghe bài vọng cổ thấy khác. Cho nên đầu tiên nên tăng nhận thức của anh ít hay nhiều, kiến thức khách quan của anh ít hay nhiều nó góp phần trong việc nhận thức kinh Phật mặc dù tất cả các bài kinh trong chánh tạng đều

có chú giải. Đó mấy năm qua quý vị có thấy, làm sao tôi dám giải thích kinh, nhưng mà tôi phải liếc cái bộ chú giải, tiếng Phạn đó, tôi coi bên đó giảng cái gì thì tôi mới dám giải thích kinh.

Cho nên việc đầu tiên là anh đọc cái bản kinh Phạn đó bằng tiếng gì? Tôi dốt như chó nhưng tôi dám khẳng định tam tạng mà quý vị đọc bằng bản tiếng Thái đó, nó cho quý vị 1 cảm giác không có giống như đọc bản tiếng Anh, và ngược lại. Các vị đọc được bản anh thì sẽ thấy nó không giống bản tiếng Pali, cái tâm tình của tiếng Pali mà ta sẽ có tâm tình khác nhiều lắm. Như là chữ Dị thực, các vị đọc trong bản tiếng Pali sẽ thấy nó sừng bằng trời, nhưng khi mình liếc trong bản tiếng Việt sẽ thấy hơi mờ. Chưa kể trong zoom mình đa phần cứ biết ông Nguyễn lân chú giải gì thì cũng để Nguyễn lân mà tra. Mà Nguyễn lân nói về cái mặt tiếng Việt cũng là vấn đề trong đó trung điệp. Tiếng Việt từ điển phải nói của Lê Ngọc Trụ, Lê Văn Đức, đó mới là từ điển tiếng Việt. (...nghe không rõ). Cho nên ấy, dị thực là cái gì, là cái quả cũ, sự chín muồi của cái nghiệp cũ, tiếng Pali là (...)

Thì cái nghiệp chướng là mình mắc vào 5 tội đại nghịch. Phiền não chướng là mắc vào tà kiến cố định. Quả chướng là ta đầu thai bằng cái tâm đầu thai li trí, gồm có tâm quan sát quả bất thiện vô nhân, Cái thứ 2 là quả thiện. Là mỗi lần bà con có 1 thiện niệm hay ác niệm trong đầu, tức là tâm lành hay tâm ác thì ngay lúc đó nó tạo ra 2 cái thứ quả báo. Thứ 1 là quả tái sinh, thứ 2 là quả bình sinh. Quả tái sinh chính là tâm đầu thai, mỗi lần có tâm thiện tâm ác là nó tạo ra tâm đầu thai cho kiếp sau.

Quả bình sinh nghĩa là những gì xảy ra sau giây phút chào đời cho đến lúc chết thì khoảng đó ta hay gọi là nghiệp bình sinh, tiếng Pali là (...) Nhớ nha. Thì nếu các vị làm ác, suy nghĩ ác, thì các vị sẽ kín đáo âm thầm tạo ra 1 cái tâm gọi là tâm đầu thai ... khổ, còn gọi theo A tỳ Đàm là tâm quan sát thọ xả quả bất thiện vô nhân. Còn khi các vị làm việc lành, tui không nói chuyện tu thiền nha tu thiền là chuyện khác, tui đang nói thập thiện, làm việc thiện bằng tâm thiện dục giới. Tâm thiện nó có nhiều, tâm thiện dục giới, tâm thiện sắc giới, tâm thiện vô sắc, và thiên sắc,.... Thiên sắc và vô sắc dành cho những người tu thiền có khi 1000 kiếp mình cũng k đụng đến những cái tâm đó đâu nên dẹp đi.

Gio nói tâm thiện dục giới nè. tâm thiện dục giới là tâm thiện mà niềm vui chỉ khi làm các việc lành mà nó liên hệ tới 5 dục, như là mắt tai mũi lưỡi thân. Còn thiên sắc giới nó thuần túy gắn kết đến việc tu thiên sắc giới. Còn vô sắc thuần túy gắn tới tâm thiên vô sắc. Tâm thiện dục giới là tâm thiện có mặt để cho ta làm những việc có liên quan đến 5 dục, nói nôm na như vậy, 5 trần đó. Quả báo cũng liên hệ tới 5 trần. Nó liên hệ gián hay là trực (gián tiếp – trực tiếp), là bản thân nó y cứ trên cõi dục, 2 là cảm dục (?) và quả của nó liên quan. Mà đó là nói 1 cách tương đối thôi, học A tỳ Đàm các vị sẽ hiểu thêm.

Thì khi có 1 cái tâm ác quý vị sẽ có tâm đầu thai vào cõi khổ, tâm thiện thì sẽ tạo tâm đầu thai cõi vui. Nhưng đầu thai cõi vui có 3 trường hợp. 1 là ngày xưa ta làm phước bằng tâm thiện có trí tuệ đi cùng, thì giờ ta sẽ đi đầu thai bằng tâm thiện có trí tuệ đi cùng, vậy nên sinh ra là người có khả năng đặc đạo đặc thiên, đặc quả thần thông. Ngày xưa làm thiện bằng tâm thiện có trí đi cùng thì giờ sinh ra đầu thai cũng bằng tâm có trí đi cùng

Hạng thứ 2 là ngày xưa làm phước cũng dữ dội nhưng không có trí đi cùng. Vậy thì giờ sinh ra cũng là bác sĩ kĩ sư nhưng mà đụng với vấn đề thuộc về tinh thần, tâm linh tế vi, việc trên trời trên mây là mình chịu chết. Bác sĩ kĩ sư oke, toán lí hóa văn sử địa,...đụng đến cái cõi tâm linh là đơ cái đầu liền, chạm cái trần liền.

Đối tượng thứ 3 là cũng làm các điều lành nhưng đối tượng làm hạn chế cái tâm của mình nó cũng quá hạn chế. Có nhiều thuyết cho rằng đó là quả dư sót của 1 tâm thiện lớn, có trường hợp cho rằng đó là trường hợp mà đối tượng, bản thân việc phước quá nhỏ, đối tượng quá tầm thường, cái tâm mình cũng quá nhẹ, mà đối tượng không ra gì. Tôi tạm ví dụ như là mình đứng trên miếng cống mình thấy có miếng bánh mì khô, dưới có con chuột, mình mới hất miếng bánh mì xuống cho nó ăn. Tiện chân đá miếng bánh mì sẵn cho nó ăn. Thì bản thân con chuột không có j ghê gớm, miếng bánh mì cũng k có j ghê gớm, và tấm lòng lúc mình đá cái bánh mì nó cũng không phải là tấm lòng hào sảng đáng quý cao siêu màu nhiệm gì hết. Thì 3 cái tầm thường đó, đối tượng tầm thường, hành động tầm thường, tâm tầm thường thì sẽ cho ra quả không đánh kể. Cho nên tôi nói rằng quả lành dục giới có 3. 1 là sinh ra làm người có đủ trí tuệ để đặc đạo và thiên định. Thứ 2 là người học hành

thông minh nhưng không chạm vào cảnh giới tâm linh được. Thì hạng thứ 1 gọi là tam nhận, hạng thứ 2 là nhị nhân. Còn hạng thứ 3 là hạng vô nhân. Ví dụ người sinh ra mà tàn tật bẩm sinh, tâm thần, mặt đơ đơ, tâm thần bẩm sinh,..Loại 1 đầu họ làm việc dc các đề tài sâu kín, tế nhị, trừu tượng. Loại thứ 2 chỉ giỏi được trong sinh hoạt xã hội thường nhật của loài người. Dạng thứ 3 thì coi như phế liệu, đồng nát, mang thân người cho vui vậy thôi. Ve chai. Thì quả chướng ở đây là gì, là đầu thai bằng cái tâm ve chai, phế liệu, cũng làm người mà đường đạo đường đời đều nothing, ko dc cái đường nào hết. Đường đạo là không thể hiểu các góc sâu kín của chân pháp, không chứng được đạo quả, đường đời là 3 cái khoa học nghệ thuật gì đó out luôn mình khỏi biết luôn. Chỉ còn cái thứ 3 hình dáng giống con người, biết ăn kiêu con người, biết cầm đũa, nước miếng chạy biết lau, khá hơn con khỉ Vd gặp ba má biết kêu baba mama.

Thì chính mình đi đầu thai bằng cái tâm nào vd tâm cao cấp có trí đi cùng thì quá ngon. Không tối thiểu cũng là tâm nhị nhân, chỉ thua cái là ko đắc thiên được thôi còn cái gì họ cũng làm được hết. Học đạo kinh điển thông suốt, ngoài đời thì bác sĩ kĩ sư kiến trúc sư luật sư, chỉ là họ không chạm được cái chứng thiên đạo quả

Còn loại thứ 3 trong đây nói rõ quả chướng ở đây là chỉ người đầu thai bằng tâm tàn tật, mấy người tâm thần bẩm sinh. Nhớ nha gọi là quả chướng. Như vậy đây là 6 trở ngại

1 là bị nghiệp chướng. 2 là phiền não chướng. 3 là dị thực chướng – quả chướng _ đầu thai bằng tâm của người tâm thần, tự bé bẩm sinh. 4 là không có niềm tin, không có chánh tín. Tức là họ không có biết từ đó không tin được chánh pháp ở đời. Họ không có tin được 4 chuyện 1 là mọi thứ ở đời là khổ, dầu là làm vua làm trời,.. đều là khổ nên họ ko tin dc chuyện đó. 2 là Họ không tin rằng khi mọi thứ là khổ thì mình thích cái gì cũng là thích trong khổ. 3 là muốn hết khổ thì k thích nữa. 4 là ko tin trên đời có đạo giải thoát giúp cho mình hết khổ. Đó là 1 cách phân tích

Cách 2 là như sau. Họ ko tin vào các niềm tin. 1 là ko tin mọi sự ở đời do duyên mà có, có rồi mất. 2 là ko tin họ phải chịu trách nhiệm 100% những gì mình nói, làm, suy nghĩ. Họ k tin rằng những sướng khổ hạnh phúc ở đời do ảo giác mà ra. Thứ 4 là ko tin đời sống có chánh niệm và trí tuệ là đời sống an lạc. Đời này là cứu cánh giải thoát an lạc cho đời sống mai sau. Họ không tin điều này - > gọi là thiếu niềm tin.

Tôi xin đoán chắc 1 điều bà con có 1 trong những niềm tin tôi vừa nói thì bà con khác đi nhiều lắm. Vì tôi nói lại, tôi có là ai, hoặc các vị giảng sư có là ai không quan trọng, quan trọng các vị nghe được gì. Thì các vấn đề giáo lý quan trọng các vị nghe hiểu được thì tôi tin chắc nó giúp các vị thay đổi đời sống rất là nhiều.

Chẳng hạn các vị tin mọi sự ở đời đều là khổ, thích cái gì cũng là thích trong khổ., muốn hết khổ đừng thích trong khổ nữa. Sống bằng 3 nhận thức ấy chính là con đường thoát khổ. Với niềm tin sắt son vào 4 sự thật ấy chắc chắn đương nhiên đời sống quý vị sẽ thay đổi rất lớn. Dù quý vị vẫn còn nghèo hèn, vẫn còn đang cầm 1 tập vé số trên tay, và tối về ăn mì gói, uống nước máy cầm canh, ... nhưng tâm tư của cái người đó bây giờ an lạc lắm. Các vị không có đủ phước duyên, bala mật nên các vị không có tin cái điều đó. Các vị tin tu là phải nương đỡ nhờ cậy người khác là phải kiếm thầy bà tăng ni chùa biểu cúng vái xì xụp,.. mới yên. Các vị không tin đời sống chánh niệm và trí tuệ là đời sống an lạc bậc nhất. Đời sống wireless không cần dây. Chúng ta như đứa bé dc cắt cuống rốn, biết dc chánh pháp, đường tu thì chúng ta đã là đứa bé cắt cuống rốn. Như đứa bé ban đầu nhờ mẹ cho sữa, mẹ đút com, 1 ngày ta sẽ tự đi bằng chân của mình, tự ăn bằng miệng của mình, tự kiếm sống bằng đôi bàn tay của mình. Buổi đầu sơ cơ thì nhờ chùa bà tăng ni,.. nhưng phải có 1 ngày bà con tự đi bằng đôi chân của mình, người cầm đũa phải là mình. Hoặc mình nương theo ngọn đuốc của ngài nhưng phải tự đi bằng đôi chân của mình. Chứ không có thầy bà nào cõng mình được. nếu mà các ngài cõng được thì các ngài cõng sạch không chừa ai trong cái hành tinh này hết. Nhưng khổ nỗi cõng không nội bà cõng cháu mẹ cõng con nhưng bậc thánh phàm không thể cõng phàm phu. Nên niềm tin ở đây phải là chánh tín, niềm tin đi với trí tuệ chứ không phải là tào lao bí đao thứ đó thì thua. Và tôi đã nói bao nhiêu lần là chuyện tầm bậy nhất vũ trụ là chuyện nam nữ mà mình đến với nhau dễ quá thì mai này mình cũng xa nhau dễ. Đối với niềm tin tôn giáo cũng vậy. Khi ta đến với Phật rất là đơn giản, có người rủ thầy cái chùa mình cũng xáp vô, khăn vái xì xụp, cầu an cầu siêu,.. nhưng nếu các vị đến với phật pháp đơn giản như vậy thì mai này quý vị bỏ dễ như là mình búng tay. Đến với đạo mình phải có nghiên cứu, tìm hiểu, lắng nghe, tiêu hóa, thẩm

thía nhất định thì mai này trời sập, mình có bị đốt ra tro thì vẫn là 1 người Phật tử đúng nghĩa. Đức Phật không có ý muốn thu nạp đệ tử, không có muốn dụ dỗ ai theo ngài, ngay lúc ngài còn sống đã không, thì giờ ngài tịch rồi càng không có chuyện đó, Nhưng mà có 1 điều là tin vào Phật không phải tin vào cá nhân, tin vào 1 ông hoàng ẩn độ đi tu 26 thế kỉ trước, mà là tin vào những lẽ thiện ở đời mà ngài là người đưa ra những lẽ sống thiện. Nhớ nha. Chứ tin phật mà tin 1 ác nhân là chết rồi
Kết ở 56'32s

[23/02/2026 - 03:13 - anhln417]

Tin vào 1 cá nhân là chết rồi, Ví dụ ông (k nghe rõ), hay ông (ko nghe rõ) cha đẻ của (...) của Mỹ, thì mình thờ mình tôn kính 1 cá nhân mà mình tôn kính cái sự nghiệp tinh thần, tâm linh, các cái đóng góp công nghệ, đóng góp kiến thức khoa học của họ để lại cho mình, chứ cái thân xác họ có để đâu.

Tin phật thờ phật là mình tin vào cái lẽ thiện ở đời, ngài là cái người, Đức Phật không phải là người tạo ra các nguyên tắc sống thiện mà ngài là người phát hiện, trc và sau ngài k có ai làm dc cái điều đó hết. Tức là ngài mở ra cho mình thấy con từ đâu tới, con sẽ về đâu, con là ai, và bây giờ con phải làm gì. Tôi vốn nghiên cứu có đọc 1 ít về các tôn giáo lớn, tôi có đọc ... của Do Thái, Đạo giáo Liệt tử Như tử Nam Hoa Đạo đức tôi có đọc, tôi có đọc thánh kinh của cơ đốc, kinh Qa-ran của Hồi giáo, rồi 3 cái sách giảng của (... k nghe rõ) giáo chủ, rồi như 3 cái mà thi văn, Cao Đài,.. đọc tuốt tuốt. Rồi còn kinh điển (k nghe rõ) thì ..... tôi có 1 lốc,.... Nhiều lắm. Đọc thế làm cái gì? Để coi họ nói cái gì. Thì tôi thấy k có cái gì mà qua dc. Con đường giải thoát. CHuyện đầu tiên đức phật nói cái gì,. Cương lĩnh đầu tiên: xác định mọi thứ đều vô thường. Mọi thứ do lắp ráp nên gọi là vô ngã. Mọi thứ ko bền nên gọi là vô thường. Đó là cái tiêu ngữ đầu tiên của đạo Phật. Tiêu ngữ đầu tiên là 2 chữ vô ngã, vô thường. Cái điều thứ 2 đó là ngài dạy rằng con sống tỉnh thức, chánh niệm thì con mới biết cái gì nó đang xảy ra. Cái gì đang xảy ra nó giống hệt với cái đã xảy ra và sẽ xảy ra. Nhớ nha. Chánh niệm nó ghê lắm. Chánh niệm là tỉnh thức...(nghe k rõ... tâm của hiện tại) nhưng mà khi đã thấy rõ cái gì đang xảy ra thì người ta cũng hiểu ngầm rằng mọi sự đã xảy ra và sẽ xảy ra cũng y chang như vậy. Đồng thời, ta như thế nào thì người khác cũng y như vậy nên trong bài Vô Ngã ngài nói

“Này các tỷ kheo, phạm tất cả các sắc uẩn, thọ uẩn tưởng uẩn, hành uẩn, thức uẩn, quá khứ hiện tại vị lai xa gần vô tế thắng liệt tất thảy đều vô thường. Cái gì vô thường thì cái đó là khổ, Này các tỷ kheo, cái gì là khổ cái đó là vô ngã. Ngay các tỷ kheo, nếu 5 uẩn là khổ, các người có thể điều động sai sử nguyện ước cho chúng hãy như thế này đừng như thế kia, đừng có bị già bị đau bị chết,.. nhưng mà chuyện ấy k bao giờ xảy ra. Hễ nhân duyên hội đủ là nó có sanh, có sanh thì có già, thì có bệnh, có chết. Hễ có thân thì phải bị cảnh muốn không dc, rồi thương mà phải xa, ghét mà ở gần, theo quy luật sinh diệt, nhớ nha. Cái đó gọi là vô ngã.

1 người mà hiểu dc cái đó, hiểu dc cái trí tuệ như vậy thì an lạc hơn nhiều lắm, và những niềm tin đó gọi là chánh tín. Mà người thiếu niềm tin đó mắc vô cái trở ngại rất lớn., và các vị có thể đoán được,... (nghe k rõ) ước muốn. Ở trong bắc tông có 1 cái từ là (k nghe rõ) dịch ra người vô thường, k có ước muốn là sao. Ng còn hy vọng, còn lòng mong đợi trong thiện pháp, trong sự tiến bộ trên con đường giải thoát giác ngộ, ..Trong zoom nhiều người thấy câu giải thoát là con thấp, còn tham, tu là phải buông hết, thì nếu người đó mà ngồi trc mặt tui nói như vậy tui sẽ hỏi họ ngược lại, là nói như vậy, nói là tu mà cầu giải thoát như vậy là tầm thường nó là chuyện ko nên, thì tui hỏi ông theo ông giới định tuệ ông có cần không? Bởi vì nói mình tu mình k có cần cầu mà, ông tưởng tưởng nếu mà ông là 1 ông sư phát biểu như vậy có nên không, ông là người cư sĩ phật tử mà phát biểu như vậy thì phật tử cái gì. Còn nếu ông nói không phải là phật tử thì ông đừng nên lên tiếng, ông lên tiếng thì giống như đi đại tiện trong sân chùa vậy ông hiểu không. Nếu như ông phủ nhận là phật tử mà ông phán như vậy á thì chỉ là cái người đi đại tiện ra sân chùa thôi, Còn nếu ông là người tu người sa môn người xuất gia ng phật tử mà ông phán vậy á thì ông đang tu theo cái gì? Bữa nay tôi phải gạch cái này ra vì bữa nay nhiều người cũng đọc 3 mớ, ... (k nghe rõ), thiên tông đốn ngộ, mật truyền bên Tàu ấy, mấy cái đó,... (k nghe rõ). Nói chuyện như ngồi trên mây vậy, nói nặng thì nhìn đồng phân còn hay hơn nhìn cái mặt họ. Họ phá không à. Ráng hiểu dùm cái đó. Đó cũng là 1

vấn đề lớn. Sống ở đời k có hy vọng ưu tiên đi chết đi, làm tròn làm đế bởi vì làm người nó có cái lý tưởng, (...) dịch là có lý tưởng, nha.

Còn cái kiểu khur khur chấp chặt là chuyện khác, sống ko có lý tưởng cũng là sai. Phải trung đạo.

Không có khur khur chấp chặt phải vậy phải vậy, nhưng mà nói tất cả đều không cũng là cái cực đoan extreme, mình tu là mình đi đến giữa mà đi.

Có lý tưởng là sao, là biết rõ mình cần sửa cái gì, cần thêm, bớt cái gì, cái gì là cái mình cần đạt tới, cái gì mình phải vượt qua, cần chỉnh sửa. Cái đó dc gọi là tu có lý tưởng. Còn tưởng tượng quý vị để ra thằng con nó k thiết tha gì mấy nó ăn rồi nó nằm thờ dài rồi mệt nó ngủ, rồi nó mọc tờ báo ra đọc, rồi từ trên giường nó lê cái mông qua bên salon, rồi salon qua võng, vòng lê qua sofa. “Má, có gì ăn chưa đói bụng” rồi khỏi rửa chén nó lê lên giường nó nằm nó ngậm cái tằm nó đọc báo, nó mở máy chơi game, coi ti vi, rồi nó nằm nó ngáy, như là con heo mập vậy đó. Rồi nó ngủ dậy lại “Má, có gì ăn không”. Tưởng tượng quý vị để ra thằng con như vậy các vị nghĩ làm sao. Đó, đó là kết quả của mấy người cao siêu, tu là ko cần,.. phóng hạ không chấp. Đó, ăn là để ra cái loại như vậy. nhục thân bỏ tất á, ăn rồi ngậm cây tằm, nó k có chấp, lòng nó k còn hy vọng gì hết, hi vọng là chấp mà, nên nó k có màng gì hết. thì ráng nếu mà giữ sự đó thì tôi cầu quý vị quát cho tằm 5 thằng như vậy cho biết cái nhục thân bỏ tất nó đã cỡ nào nha. Sống thì phải có lý tưởng hướng tới nha.

Cuối cùng là sống phải có trí tuệ. Mà 6 cái trở ngại này là gì đây, cái thứ 6 là ko có trí tuệ. Trí tuệ là cái khả năng (...), biết cái gì nên, k nên, biết tiên biến thoái, biết dừng. Biết cái gì có thể dẫn đi tới, biết cái gì có thể đẩy thụt lùi,.. Biết lúc nào nên dừng lại, biết lúc nào là lúc phải bước đi. Biết rõ điều đó

[23/02/2026 - 08:49 - anhln417]

Biết đi biết dừng biết tiến biết thoái biết nên không nên, đó 6 cái. Biết rõ 6 cái này thì gọi là có trí tuệ. Như bài kinh ... (k nghe rõ) Trước lúc giác ngộ bồ tát đại ngộ trong rừng sâu hạnh lâm và suy nghĩ, con người gồm 2 phần thân va tâm. Cái thân thì đẹp qua bên, còn nghĩ về cái tâm. Tâm thì chỉ có 2 thôi, là thiện và ác, Từ bây giờ ta chỉ sống với cái thiện, phát hiện cái gì là bất thiện ta bỏ. Đó, suy nghĩ đó chính là trí tuệ .. (k nghe rõ.) Pháp tu rất là đơn giản,.. cái gì ác ta k giữ nó lại, cái gì thiện tốt đẹp ta phát triển thêm nó, chỉ vậy. Cái đó gọi là trí tuệ, Các hành giả tu thiền chỉ thiền quán cũng vậy. Tu thiền chỉ tập trung vào hơi thở màu sắc xanh vàng đỏ trắng đất nước lửa gió hư không ánh sáng, nhưng phải có trí tuệ biết bây giờ mình đang ở trong tình trạng nào., Tu thiền quán, tứ niệm xứ cũng vậy, biết là cái này nên, không nên, lúc nào nên đi nên dừng, lúc nào tiến, thoái. Tôi nói vấn đề trí tuệ là vậy đó.

Trí tuệ có 3 nguồn văn tự tu. Văn là học hỏi lắng nghe từ người khác. Tự là khả năng tự thâm thía gặm nhấm tiêu hóa của riêng mình. Tu là khả năng trí tuệ có dc từ tu tập samatha và vipasana. Cái biết từ samatha và vipasana hoàn toàn ko giống cái biết do mình học hay do mình tư lý luận suy diễn. Cái biết của người dắc thiền định đạo quả, cảnh giới của họ cao vời vượt khỏi tâm lý luận của những người cấp thấp nha. Nếu mà mình ko có 6 cái này vấp vào 6 cái này thì gọi là 6 cái trở ngại: nghiệp chướng, phiền não chướng, hoại chướng, thiếu niềm tin, thiếu lý tưởng, và thiếu trí tuệ. Rồi tiếp theo là kinh 87. Kinh 87 nội dung là nói gọn lại kinh 86. Đức phật dạy rằng 1 người mắc vào 5 tội đại nghịch.

Rồi kinh 88 – Kinh không ưu nghe. Người mắc vào các điều sau đây dù Như Lai có ra đời, dù chánh pháp có được thuyết giảng ở đời thì cái người này cũng không có thu được lợi ích gì hết. Vì Như Lai ra đời, chánh pháp dc thuyết giảng thì mình k có lắng tai nghe, ko có thích nghe. Tôi nói vì sao, chúng ta có mặt ở đời này bằng vốn liếng hành trang, nên tảng mà mình mang theo từ nhiều đời kiếp. Các vị đừng nói lỡ tai tôi thích thì tôi nghe, sai bét. Đừng có nói tới đạo pháp, tâm linh, tinh thân cao siêu, nói ở ngoài đời đi. Các vị mà nhà quê các vị đâu có nghe 3 cái thính phòng, opera, hòa tấu giao hưởng, Các vị chỉ có cải lương tài tử, hát xẩm chầu văn tứ phủ, k nghe nổi 3 cái opera giao hưởng, thì nói gì trong phật pháp, bằng cái nền tảng nào các vị có thể thích nghe dc giảng pháp. Thứ 1 là mình k thích nghe chánh pháp. Thứ 2 là mình có 2 cách tìm đến chân lý. 1 là thích hiểu vấn đề như nó là, tức là hiểu đúng sự thật, 2 là hiểu vấn đề như là mình muốn. Tôi nói 1 tỷ lần 2 cái công thức này mà quý vị cứ đơ ra. ở đời có 2 cash tiếp cận chân lý., 1 là thích hiểu vấn đề như nó là, tức là hiểu đúng sự thật, 2 là hiểu vấn đề như là mình muốn. Cho nên khi nói tới hcuyenej

lắng nghe chánh pháp cũng có liên quan 2 câu đó, Khi Phật thuyết pháp ở đời ta có nghe hay không. Khi nghe ta thường có xu hướng tìm đến cái mình thích hơn là cái mình cần, tin tôi đi. Nên khi ta không có dc 1 cái nền tảng tư duy tâm lý tinh thần để mà nghe dc cái cao hơn tầm với của mình, cao hơn tầm mắt của mình, tầm nghĩ, tầng mây của mình. Thì mình hiểu dc suy nghĩ nó cao hơn cái đó hay không cái đó gọi là do cái khả năng năng lực năng lượng của mình. Cho nên chuyện đầu tiên mình ko có thích nghe chánh pháp là vì mình chạy theo cái mình thích, ko có nhu cầu nào cao hơn thứ mình thích, Trong khi con người thực ra có 2 thứ nhu cầu, Cái mình thích là 1 thứ nhu cầu, cái mình cần cũng là nhu cầu. Tin tôi đi, chỗ này phải tin. Tôi ví dụ trong zoom này , thích ăn ngon là nhu cầu, nhưng bị bệnh phải uống thuốc cũng là cái nhu cầu. Vyaaaj nhu cầu có 2 Thì cái mình thích cũng là nhu cầu mà cái mình cần cũng là nhu cầu. Thì vấn đề là cái đầu của anh nó đang làm sao. Thì khi đức Như Lai ra đời chúng ta có chịu nghe, có thích nghe hay không. Bởi vì chúng ta là những đứa bé chỉ thích kẹo ngọt, bình sữa, vòng tay của bà, mùi của mẹ,.. Thứ 2 là có lắng tai nghe tức là có dịp ai mà đẩy mình vô thì cũng ráng ngồi đó nhưng mà cứ móc cái máy ra bấm bấm rồi lơ đãng nhìn trời xanh mây trắng rồi nghĩ về ông bà ông vải, mặt ngu như là con thú, ta nói là không có lắng tai. Thứ 3 là không có chú tâm liễu giải, tức là không để tâm tìm hiểu, tức là , ông nói gì nó ngộ ngộ vậy ta, tôi chưa nghe, họ nói gì kì vậy ta, thôi kệ nghĩ hư não lăm, hại não, bỏ qua. Tiếp theo là không nắm giữ lợi ích, Trong chú giải nói rõ là biết dc cái gì để giúp cho mình tiến bộ. Nắm giữ nhiều điều không lợi ích, bỏ qua điều lợi ích có nghĩa là sao, tức là ko quan tâm những gì có thể giúp mình thăng tiến tiến bộ trong cõi tâm linh, mà lại chú ý những cái nó hại mình. Ví dụ tôi kể chuyện qua mỹ dạy học, lúc dạy trừ ui các bà nghe chăm chú ghi chép, ai cũng tưởng bà là học viên ưu tú gương mẫu để người khác học đòi bắt chước. Nhưng mà tới hồi break time á bà đi về nhà ko có trở lại, thì người ngồi gần mới lụm dc cái xấp giấy bà ghi, thì ghi toàn câu chuyện ma, câu chuyện cười mà tôi kể không. Não trạng của bà tới đó đó, có lúc tôi chen vô để minh họa để mượn câu chuyện để minh họa gì đó, hoặc ngẫu nhiên tình cờ nhớ tới câu chuyện đó tuy k có mắc mớ gì nội dung nhưng mà cái chỗ đó kể được, kể cho bà con mình ko buồn ngủ. Các vị biết giảng sư mà còn buồn ngủ mà bà con dưới buồn ngủ thì cả cái chùa kéo nhau buồn ngủ thì còn cái nước nói gì nữa. Cho nên nhiều khi thấy bà con vật vờ quá tôi cũng kiếm cái gì tôi pha loãng cái không khí chút xíu để bà con bật dậy rồi mình nói tiếp cho nó xong cho rồi. Vậy đó mà nó ghi toàn truyện ma truyện cười không là sao. Đây cái zoom này nó đơ nó cười nó nhăn cái rang nó ra. Bỏ qua điều lợi ích, cuối cùng (... k nghe rõ) chỗ này ko có chú giải thì chỉ có cắn lưỡi mà chết thôi. Tùy thuận nhẫn nhục là cái gì, có nghĩa là có khả năng nghe dc cả những điều mà mình không thích, Tức nghe chánh pháp bằng tâm thái của người uống thuốc, bằng tâm trạng 1 người bệnh đang uống thuốc, người học trò siêng năng. Người bệnh đang uống thuốc là sao, là nó đắng nó hôi nó cay nó nồng nó chua nó mặn nó khó uống cỡ nào chỉ cần biết nó có lợi cho cái bệnh của mình là mình bèn uống. Đời của tôi cái gì chứ thuốc khó uống là tôi làm tốt. Tôi từng nắm mấy tiếng đồng hồ vô nước biển mà còn lị 1-2 ống thuốc trong đó, tôi từng uống mấy trăm thang thuốc bắc, tôi từng uống thuốc tán, thuốc tễ, thuốc gì tôi cũng uống hết, cho nên tôi đâu có thích thú gì cái đó nhưng tôi đâu có muốn chết thì sao. Cho nên phải uống.

Hoặc như 1 cái người học trò giỏi, có nhiều môn mình không có thích lắm nhưng mà phải học vì không học thì sao mà đủ điểm để mà lên lớp. Như là toán lý hóa văn sử địa tùm lum. Nhiều khi mình giỏi văn dốt toán giỏi toán dốt văn nhưng mà cũng phải nghe cho hết. Ở đây cũng vậy. Trong giáo pháp có nhiều vấn đề, đề tài, bài kinh mà cảm giác như gáo nước lạnh tạt vô mặt mình nhưng mà mình phải đọc. Vì sao? Vì mình là 1 con bệnh, cực kì nặng, giai đoạn cuối mà. Cho nên, có nhiều bài kinh cảm giác chửi mình á nhưng mà mình phải đọc, vì mình đang được châm cứu, giải phẫu, mình đang được theo dõi 1 cái liệu trình nghiêm khắc bậc nhất nên gọi là ...(k nghe rõ).

Chúng ta đủ can đảm đủ lòng hiếu đạo hiếu học hiếu tu để cam tâm nghe những đạo pháp mà gây sốc cho mình, k có dễ, có pháp dục , niềm thiết tha với đạo để theo đuổi. Cái này kị này ví dụ mình ghét a tỳ đàm mình nói tùm lum hết á bảo giảng cho chư thiên loài người học sao mà hiểu ví dụ vậy. hoặc mình đọc dc 1 2 bài kinh tụng mình hiểu còn ko hiểu mình bôi bác, bằng cách là bảo học chỉ nhiều hành trì 1 vài bài cho tới nơi là dc rồi. Cái câu đó nó không phải sai nhưng mà a biết a không có tư cách nói. Cái người có tư cách nói câu đó phải là những bậc uyên thâm thạc học, a dốt như con chó mà a nói trên mây nào là không cần học nhiều là anh nói sai bét a hiểu không. Cái câu nói

trên mây thì chỉ dành cho người trên mây thôi, không cần học nhiều á, 5 3 bài kinh hành trì cho nghiêm túc là đắc đạo được rồi, như vậy làm ơn k nói vậy nha. Rồi xui mấy đũa ngu mấy đũa làm biếng như vậy mà nó tuân theo thì bà nội nó luôn, nha. Cho nên cái đó rất là bậy.

Cho nên ở đây là 6 lí do mà cho 1 người không nhận được tí ti lợi lạc nào ngay cả khi mà đức như lai xuất thế. Chánh pháp dc thuyết giảng ở đời mà mình vẫn bơ bơ cái mặt trân là vì mình mắc vào mấy cái này, đó là không thích nghe chánh pháp, vì cái não trạng của mình không cho phép, có dịp được nghe mà cũng k biết lắng tai nghe như kiểu con trâu mà nghe nhạc vậy đó. Nghe mà không có lòng tìm hiểu.

Tiếp theo là không biết cái gì để mà bỏ cái gì để mà theo. Khi mà giáo pháp dc giải thích rõ ràng cho mình, mình vẫn không biết nương theo đó để mà thêm cái gì bớt cái gì.

cuối cùng là (..) là không có kham dc với các đề mục giáo lý mà mình không thích. Và tui đã nói rồi trong đời có nhiều cái mình thích mà nó k cần, nhiều cái nó cần mà mình k thích, nó kẹt vậy đó. Mà nhiều cái thích nó mà nó cũng cần thì khỏi nói rồi. nhưng mà đặc biệt ở đời có nhiều thứ thích quá nhưng mà ko có ích gì hết. Có những thứ có lợi mà mình cần ... bắt buộc (k nghe rõ). Mình không phải con thú. Con thú chỉ có thể đến với những thứ thấp hơn nhưng con người có thể chấp nhận những thứ vượt khỏi nhu cầu thông thường ví dụ như. Con thú ko ăn đồ độc đồ dơ... còn không nó đi kiếm đồ mà dòng tộc chủng loại nó vẫn ăn bao nhiêu đời qua. Chứ nó k thể đi xa hơn dc. Con người thì không vậy. Con người ngoài có thể ăn mặc ở ra mình còn có nhu cầu tâm linh tâm thần quý vị, mình còn có nhu cầu đi vào trong thư viện đọc sách ngày này qua ngày khác, mài quần ở trong giảng đường đại học. CHÚNG ta có nhu cầu nghe thuyết giảng tâm linh tôn giáo tinh thần, chúng ta còn có nhu cầu ngồi 1 mình trong chỗ vắng để mà chiêm nghiệm trầm tư quan sát bản thân. Đó, cái đó mới đúng là con người. Còn không thì thôi thua là chúng ta không có nhu cầu nọ. còn không chúng ta sống giống cái con gì thì khhi chết rồi ta sẽ về cộng sinh cộng trú với cái loài đó. Tôi đã nói không biết bao nhiêu lần, nếu còn có 1 kiếp sau thì cái kiểu sống hiện đại của ta nó giống cái loài nào nhất thì ta sẽ về với chúng. Ví dụ như mình thấy con người ngoài nhu cầu đói ăn khát uống nam nữ và phản vệ, ngoài 4 nhu cầu này ra con người còn có nhu cầu khác, 4 cái này con thú cũng có, thì ngoài ra con người phải có thêm khả năng thứ 5 thứ 6 là khả năng suy tư, khả năng chọn lọc, khả năng cân nhắc,.. chứ 4 cái kia thì mình với con thú y chang nhau. Tôi đã nói nhiều lần có những giống cây nó chỉ mọc ở dưới nước, sinh, nửa nước nửa đất, trên bờ, nước mặt ngọt lợ, cây hợp xứ nóng lạnh ôn đới,.. bla. Hễ nó hợp vùng đất nào thì nó chỉ sinh sôi ở vùng đất đó. Con người cũng vậy. Hễ chúng ta sống bằng tâm thức nào, tâm tình của loài nào thì mai này ta sẽ về cộng trú cộng sinh với cái loài đó. Rất là khoa học nha. CHÚNG đừng có nói với tôi a là con người, a có học vị bằng cấp nhà lầu xe hơi, a đang sống đời sống đạt chuẩn của 1 con người. Chưa chắc. A quần quanh 4 nhu cầu đó thôi đói ăn khát uống nam nữ và phản vệ hết thì hết cái kiếp này hết thọ mạng a đi về đâu á thì trời biết. Nhớ cái đó, cái đó rất là quan trọng. Cho nên muốn dc lợi ích từ chánh pháp thì mình đừng có như vậy, đừng là người không có khả năng lắng lại, đừng là người chỉ chạy theo cái mình thích, tôi nói nặng lắm, tôi xin chịu trách nhiệm trc bàn dân thiên hạ về cách nói không dc từ bi lắm với quý vị. CHÚNG ta là những người bệnh chúng ta phải bị chích thuốc thừa quý vị. Và có đâu mà bị chích mà sợ đau là sao. Vô nước biển là phải đau bị chích là phải đau. Bệnh là phải uống thuốc, thuốc là phải đắng, Thuốc ngọt không có nhiều lắm đâu, đa phần là thuốc đắng. Với tôi đắng ngọt không quan trọng, mỗi ngày phải nuốt mấy viên á, tôi uống mufic tiểu đường, ngày nào tôi cũng uống làm 2 phát..

Rồi tiếp là kinh 89. Đức phật dạy rằng người mà bị kẹt trong 6 cái điều này thì không thể đắc quả tu đà hoàn dc, tại sao vậy? Vì, tùy căn cơ trình độ của người đối diện, Ví dụ có người nói, tôi bảo đảm ông sửa cái ruộng này thành ra cái vườn cam, đảm bảo với ông là ông giàu luôn. Đó là 1 cách nói. Tôi đảm bảo với ông cái đám ruộng này (?) ông sửa thành cái vườn cam, tôi hứa sống dc. Thì có người nghe sửa ruộng thành vườn cam mà nó giàu á họ khoái, nhưng có người nghe nó xa vời quá nhưng mà họ nghe câu sau, bảo đảm sống dc, mà đúng, xưa giờ với mảnh ruộng đó vừa đất phèn vừa đất gòn không làm sao đủ sống hết, thì sống dc thôi là họ cảm thấy hạnh phúc rồi. Thì ở đây có nhiều người căn cơ họ quật dc đến a la hán thì họ nghe họ run á. Nhưng mà cứ nói là tới đó thôi, thành tựu tri kiến, là cái người mà học giáo lý đều hiểu thành tựu tri kiến là thể hiện việc rùa (?)

Bài kinh đọc kiểu abc mình hiểu khác, mà đọc giữa 2 hàng mình lại hiểu khác, Là sao ta? Thứ 1 nghe nói rằng k có từ bỏ 6 cái này thì không thể nào đắc tu đà hoàn dc. Nhưng mà bài kinh này còn cách nói thứ 2 nữa. cái nghĩa 1 không bỏ dc 6 cái này thì không đắc dc tu đà hoàn, cách thứ 2, bậc tu đà hoàn là bậc đã bỏ được 6 cái này. Bài học thứ 3, nói ra bà con nhưc đầu, là mình phải hiểu tại sao ngài nhắc tới 6 cái này. Bởi vì 6 cái này là đặc điểm của phàm phu, nha. Là sao ta? 6 cái này là đặc điểm của phàm phu. Là sao, Thứ nhất là thân kiến. Thân kiến là sao? Là chấp rằng thân tâm này là của tui, buồn vui thiện ác của tui, nhân quả của tui, khổ lạc là của tui, danh lợi nhan sắc học vi,... Tới khi biết đạo rồi thì giới hạnh này là của tui, trí tuệ của tui, giáo lý của tui, ba la mật của tui,... đó là thân kiến tức là chấp rằng 5 uẩn là ta là của ta. Ở ngoài đời chấp kiểu ngoài đời, vô đạo chấp kiểu trong đạo, nói chung chấp 5 uẩn của tui, có 1 thằng tui thiệt là đã, có 1 thằng tui đang sướng khổ, có 1 thằng tui đang tu tập chánh niệm, có 1 thằng tui đang có trí tuệ, hiểu biết giáo lý blab la bla.

Thứ 2 là hoài nghi. Thân kiến hoài nghi là 1 cặp giống như tà quý, dục ác và sân. Nghi nó là cái gì.? Là khi mình thấy cái này nó là của mình, cái thiện ác buồn vui này là của mình, thì mình nghĩ về 3 đời sinh tử theo 1 cách nghĩ mà đức phật gọi là (.. k nghe rõ) nghĩa là nghi hoặc. Nghi hoặc ở đây là sao, là thắc mắc hoang mang những điều liên hệ với thành kiến ví dụ như. Kiếp xưa tôi là ai? Vì sao tôi đến đây? Tôi sẽ đi về đâu? Nhen. Thắc mắc gắn liền với cái tôi đó gọi là hoài nghi. Rồi từ đó mới dẫn đến cái chuyện là chúng ta k biết đạo thì ta chỉ thắc mắc tới đó thôi, còn ta biết đạo thì ta xoay ra thêm cái nữa, chuyên môn hơn. Phật có thiệt không ta? Phật có đúng là người đã giải thoát không? Cái người như trong kinh giải thích có thiệt không hay người ta bịa ra? Rồi còn giáo pháp thấy ngộ rồi kinh điển có đúng là lời phật hay không? Nó có đúng là con đường giải thoát hay không? Khi mà hoài nghi về phật pháp tăng thì ta làm luôn. Mình k có niềm tin phật pháp trên đời này mình nghĩ tăng là gì? Tăng là các cái ông giá áo túi com, sa cơ lỗ vận nương gá cửa thiền,... đại khái là mình ngồi mình nghĩ những cái rất là bệnh hoạn về tăng bảo. Thì mấy cái hoang mang nghi hoặc về bản thân mình, về 3 đời sinh tử, về tam bảo, về cái đường lối tu hành như vậy gọi là hoài nghi.

Thứ 3 là giới cấm thủ, Có thân kiến hoài nghi thì lòi ra cái thứ 3 là giới cấm thủ. giới cấm thủ có nghĩa là chấp nhận 1 cái đường lối hành trì mà nó không hướng tới cứu cánh niết bàn. Và nó cũng k đúng với tinh thần của bát chánh đạo, Tức là không hướng tới diệt đế mà cũng k đúng với đạo đế. Chúng ta dễ dàng chấp nhận những pháp môn hành trì mà kiểu tào lao, ví dụ như đốt 1 ngọn lửa sớ nó tắt nên giữ nó cháy hoài gọi là trường minh đặng, châm dầu vô hoài, có bao nhiêu tiền bạc mua bơ mua dầu, mua nhiên liệu về để đốt thờ ngọn lửa, giữ ngọn lửa cho cháy hoài từ đời này qua đời khác, nó mà tắt thì coi như lấy cái chết mà đền bù, gớm như vậy. Rồi có người theo đạo thờ con bò con chó con heo, thờ đấng cao siêu huyền nhiệm nào đó trên cõi cao xanh xa lác xa lơ, có người thì thờ mẫu thờ mẹ thờ sông núi ghềnh thác, thờ các hiện tượng thiên nhiên sấm sét, thờ mặt trăng,... Từ đó mới nghĩ ra các pháp môn quái đản, ăn kiêng quái đản, bái lạy tụng niệm cầu khẩn. Ai không có nền tảng trí tuệ thì cái đó được gọi là giới cấm thủ. Hành trì mà mơ hồ k biết vì sao mình phải làm như vậy. (... k nghe rõ)

Tới 3 cái tiếp theo là tham dẫn tới đọa sứ, sân dẫn tới đọa sứ, si dẫn tới đọa sứ.

Tham dẫn tới đọa sứ là sao? Tham nó có 2. (audio mất tiếng 1 đoạn này) Phiền não nó có 2 loại. 1 là (... k nghe dc) là đủ mạnh để dẫn tới sa đọa, là sao? Nghĩa là cái tham sân si mà nó đủ để mình vi phạm 5 giới và mắc vào 62 tà kiến trong kinh phạm võng- trường bộ. Thì cái đó dc gọi là (... k nghe dc) và tại sao mà chỉ nhắc tới 5 giới, trong khi cái ác trên đời này thiếu gì. Dạ thưa, đừng coi thường 5 giới. Khi mà anh giữ dc 5 giới thì cơ hội trở thành người ác ôn, người không tin cậy dc không còn nữa. Ví dụ, đầu tiên, anh không thể sát sanh nữa, lòng anh ko đủ để giết con muỗi con ruồi nói chi loài lớn hơn. Anh thấy con người không có khả năng sát sanh là anh thấy đáng nể rồi.

Thứ 2 là không có ý sang đoạt tài sản của người khác dù ít hay nhiều, công khai hay lén lút. Người đó không đủ nhẫn tâm giết ruồi muỗi kiến,... thứ 2 là k đủ điều kiện tâm lí chiếm hữu vật chất chưa dc cho phép, là mình gân người đó mình yên tâm dữ lắm.

Cái thứ 3 là vị đó không có những quan hệ tình dục ngoài luồng, tức là chỉ đến với người xã hội cho phép, không đến với các đối tượng mà xã hội pháp luật lên án, vi phạm đạo đức làm người.

thứ 4 là người mà không có đủ điều kiện tâm lý để nói dối,. Tức là đem bán vào đầu nó chứ nó không nói dóc được.

Thứ 5 là không sử dụng các chất kích thích gây say gây nghiện làm ảnh hưởng tới nhân tính, khả năng tinh thức tính táo của 1 con người, làm mình mất khả năng tự chủ về tinh thần.

Thì các vị thấy 5 giới rất là thường nhưng mà nó không thường đâu, nó là nền tảng nhân cách của 1 con người, và 5 giới là đặc điểm của nhân thiên so với con thú, Đừng coi thường, giới luật tỳ kheo 227 giới trong kinh ghi rất rõ 227 nhưng mà 1 vị kheo giữ dc 17 thôi tức là 4 đại trọng giới và 13 trọng giới thì cũng có thể kể là 1 vị trong sạch. Thậm chí 1 vị tỳ kheo chỉ giữ dc 4 cái đại trọng giới lớn nhất thì cũng xứng đáng để thiên hạ quỳ mọp xuống chân thờ cúng như ông cố nội. Mình nghe thì thường nhưng 4 điều đó là 4 điều rất căn bản trong đạo đức, trong cõi tâm thức tâm linh của mỗi người tu, Điều thứ 1 là không đủ điều kiện tâm lý để sát nhân đầu xúi dục người ta phá thai, xúi dục người ta tự tử, thì cũng đều kể là bậc sát nhân, chứ đừng nói là trực tiếp ra tay. Chỉ gợi ý tự tử hoặc xúi dục phá thai.

Thứ 2 là quan hệ tình dục nam nữ dẫu với ng cùng giới hay khác phái, với người hay thú thì mắc vào đó cũng là mắc vào đại trọng giới.

Thứ 3 là ko có khả năng sang đoạt chiếm hữu công khai hoặc lén lút thứ vật chất nào chưa dc phép.

Thứ 4 là mạo nhận hiền thánh, bằng cách là trực tiếp hay gián tiếp hướng dẫn sai lạc nhận thức và niềm tin của người khác, để người khác nghĩ mình là người đắc đạo.

Nghe rất là bình thường nhưng mà phải nói. Trong 227 giới tỳ kheo đây là điều không dễ hành trì, và vị tỳ kheo phạm rất nhiều nhưng vẫn giữ dc 4 giới này thì thiên hạ quỳ lạy dưới chân như ông cố nội. THhi f 62 tài thì nó là cái gì? Nãy tui có nói. Người ko có giới giống người què không có chân đi, Người không có biết giáo lý giống người mù mà ko biết đường mà hành trì. Nhưng mà thể thảm nhất là người tà kiến, giống như 1 người mất trí. Mù khác mà mất trí khác. Mù là đi á không thấy đường. Mất trí là nó lẩn thân nó k biết gì hết.

Như vậy thì gọi là thân kiến hoài nghi giới cấm thủ giải thích rồi. 3 cái sau là tham sân si, là 3 cái tham sân si có thể dẫn đến sa đọa đó chứ k phải tham sân si bình thường. Vì sao? Vì tông a tỳ đàm và tam tạng nói chung ghi rõ, vị tu đà hoàn, a la hán vẫn còn phiền não nhưng phiền não của vị thánh thấp k đủ để dẫn tới sa đọa. vì phiền não tham sân si của họ thấy trắng thanh gió mát thích 1 chút, chiều thác mưa ghènh thích 1 chút, rồi thôi,. Đó là 2 tầng thánh thấp,. còn lên đến tầng tam quả là không còn thích cái gì liên hệ tới 5 trần nữa, Ví dụ thích thiên nhẹ nhàng, sướng thôi, chứ còn cái gì mà mất tai mũi lưỡi thân sắc vị xúc... là họ k màng tới nữa. Đó là tam quả. Còn 2 cái hạng đầu tiên họ có thể nhẹ nhẹ, vd trời đang nóng tự nhiên có gió mát đi qua thì cũng thích, mỗi lưng mà dc ngả lưng chỗ ấm mềm thì cũng thích nhưng rất nhẹ. Cái tham sân thích ghét của họ rất ít không đủ để hại mình hại người, đặc biệt không có khả năng vi phạm 5 giới. Cho nên tu đà hoàn khi đắc là 5 giới là cố nhiên tự nhiên đương nhiên mặc nhiên tất nhiên. Còn tam quả a nan hàm thì bát giới là cố nhiên tự nhiên đương nhiên mặc nhiên tất nhiên. Vì sao vì khi đắc a nan hàm thì kko còn dục ái nữa thì lấy gì phạm giới đây. Tu đà hoàn còn có thể có con có chồng có vợ còn a nan hàm chịu chết vì 5 cái đầu tiên họ k phạm rồi, còn 3 cái còn còn lại k ăn phi thời vì họ chỉ ăn đúng nhu cầu cơ thể 1 lần 1 ngày, họ k có thời gian rửa chén, nhai nuốt, cứ cái gì sau cái giờ đã định. Đặc biệt họ k còn thích thú nữa. nhiều khi mình ăn vì mình thích quá nhịn không nổi, còn a nan hàm thì k còn thích nữa. Không còn thưởng thức ca múa nhạc kịch. Họ k còn dục ái thì lấy cái điều kiện tâm lý nào mà thưởng thức cái này? Họ cũng k sử dụng hương liệu mỹ phẩm trang sức, giươngf cao chiếu rộng cao xa, họ k có điều kiện tâm lý để dung những cái này. Cho nên, tu đà hoàn đương nhiên có 5 giới khi chứng quả tu đà hoàn, còn 8 giới là bắt buộc ... đắc a nan hàm thì ko còn khả năng vi phạm cái bát giới nữa. Nhớ nha. Chúc các vị 1 ngày vui.

--KẾT THÚC BÀI GIẢNG--ĐÃ GHI CHÉP HẾT--NHỜ QUÝ ANH CHỊ CHỈNH SỬA CÁC TÊN RIÊNG KHÔNG NGHE RÕ VÀ CÁC PHẦN CÒN THIẾU--